

D'aquest mes recordo vivament la meravellosa experiència que vaig tenir com a espectadora d'un dels programes més populars dels dissabtes a la nit: *Col·lapse*. Un programa d'actualitat i cultura produït per TV3 i vist per una gran audiència. La nit anterior, vaig decidir anar a dormir d'hora per poder arribar descansada per començar aquesta divertida aventura, però l'emoció i la tensió m'havien mantingut desperta durant algunes hores.

Ens havien convocat a les 10 del matí. Després de passar per seguretat, finalment vam entrar als estudis de televisió. Tot era nou, funcional i eficient, amb molta gent treballant i gravant dins de les sales d'aquell immens edifici.

Un grup de joves va explicar a tothom com es desenvoluparia el dia, recordant-nos les normes de seguretat i les establertes pel programa. Amb una immensa alegria i il·lusió, tots vam entrar a la sala de gravació, mentre el personal ens deia on havíem de seure. No negaré que m'agradava la idea de seure a primera fila per poder veure'm a la televisió un cop s'emetés el programa. Tenia curiositat per veure'm des de fora. Un jove hàbil i talentós es va dedicar a animar el públic, dient-nos quan ens havíem d'aixecar, quan aplaudir, quan mostrar entusiasme i quan seure. Quan el presentador finalment va acabar les seves comprovacions de micròfon, vam començar a gravar amb cinc grans càmeres que es movien a la sala. Sense ni un moment de pausa, sense

Bocins del món

Jo era entre el públic del 'Col·lapse'

Michela De Marchi
Vilafranca

3d8

poder sortir d'aquella sala, vam gravar quatre hores senceres de programació! De fet, algunes escenes es van haver de repetir per errors. El públic estava esgotat, al final! Cap de nosaltres estava acostumat a un ritme tan frenètic. El presentador fins i tot es va acostar a mi; esperava que em cridés per parlar o preguntar-me alguna cosa, però va ignorar la meua actitud oberta a la nova experiència, i altres persones van tenir aquesta sort.

A la recta final, després dels comiats, ens van dir que sortíem tots per la mateixa porta, perquè un entrepà saborós i una bona beguda freda ens esperaven a la sala contigua.

És difícil dir exactament què em va impactar més. El que em sorprèn més és l'extraordinària facilitat amb què gravaven, la capacitat de saber què dir i quan dir-ho, la precisió del temps i les pauses sense haver provat mai el programa ni una sola vegada.

El Penedès també existeix...

L'accident de Gelida

Daniel Garcia
Peris

www.danielgarcia.peris.cat

3d8

Durant anys, quan es pronunciava el nom de Gelida, es parlava de vinya, de paisatge, de tranquil·litat, de poble. Un municipi amb història i identitat pròpia, conegut sobretot pel seu funicular, pel castell i pels gelidencs, tant els cèlebres pastissos com els seus habitants. Però això va canviar fa poc més de quinze dies. Des de la nit del 20 de gener, Gelida és a l'imaginari col·lectiu com a inici del caos que viu Rodalies. En poques hores el nom del municipi va aparèixer a titulars, rètols informatius i connexions en directe. A ràdios, televisions i diaris, Gelida ja no era un poble del Penedès, sinó 'el lloc de l'accident'. A l'impacte humà i emocional del succés se li van afegir les conseqüències del tall total del servei de Rodalies i, posteriorment, el de l'autopista AP-7. Poc després de sentir les sirenes al carrer començàvem a rebre whatsapps dels nostres contactes preguntant si ens havia afectat. A continuació va venir l'allau d'informacions, amb la mort del maquinista i múltiples ferits, en un punt sensible per a dues grans infraestructures, tot i que per pocs centenars de metres l'indret pertany al terme municipal.

EDITA

Publicacions Penedès, SA
Papiol, 1 - 08720
Vilafranca del Penedès
Tel. 93 892 10 35

redaccio@el3devuit.cat
maquetacio@el3devuit.cat
administracio@el3devuit.cat

Publicitat Alt i Baix Penedès:

Tel. 93 892 10 35
maquetacio@el3devuit.cat

Delegació El Vendrell:

Ctra. Santa Oliva, 27-35
(Edifici RTVEl Vendrell)
43700 El Vendrell

Impressió:

IMPRINTSA

Alt Penedès:

Dipòsit Legal B-43447-1982
ISSN 2488-1139

Baix Penedès:

Dipòsit Legal B-18949-2020
ISSN 2488-1082

Difusió controlada per

Membre de

Premsa Comarcal

Donem suport

VEGUERIA PENEDÈS
www.vegueriapenedes.cat

Editat amb la col·laboració de

Generalitat de Catalunya

OPI NIÓ

Terra Nutrix

Ànima de república

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

3d8

Un país no pot créixer si sempre ha d'estar pagant un impost revolucionari

Aleix Sarri (Barcelona, 1985), ha escrit un llibre de gran valor històric útil per al present: *Ànima de república. Crònica política de l'estat català (1409-1714)*. En l'imaginari col·lectiu, l'11 de setembre de 1714 és conegut pels catalans i per molta gent que viu a Catalunya perquè celebrem la Diada Nacional de Catalunya. La celebrem per recordar els drets nacionals que vam perdre i que, generació a generació, hem fet per recuperar: un estat propi. En la nota d'autor, Sarri diu que el llibre que tenim a les mans li ha dut vuit anys de feina, centenars de lectures, converses i esborranys obsessius. Calia que aquest llibre, amè per l'estil que empra Sarri, fos el

més rigorós possible quant a la història d'aquest estat català que no és una invenció dels independentistes, sinó una reivindicació històrica amb fonaments que s'inicia l'estiu de 1409, quan el rei Martí l'Humà tem per la vida de Martí el Jove, que se la juga a Sardenya. Martí el Jove mor. Al pare li suposa no només la pèrdua del fill, sinó també la continuïtat de la dinastia reial catalana.

Poc se sap d'aquesta història en què es comença a perdre el control de Catalunya, cobejada pels veïns, que faran de tot per fer-se'n els amos i que té el seu capítol final a sang i fetge el 1714. Vam perdre els drets amb el Decret de Nova Planta de Felip V. És així, però ja vam haver de defensar aquests drets segles abans. Sarri en dona fe en el seu relat històric, que hauria de ser llegit per tothom per comptes d'anar passant de puntetes per una història que ens afecta també en la vida diària: l'espoli a Catalunya va començar l'endemà de l'11 de setembre de 1714 i encara dura. Un país no pot créixer si sempre ha d'estar pagant un impost revolucionari que li minva no només el capital, sinó també la dignitat. Una amiga mallorquina interessada per la història de Catalunya a la vista de les diades de l'11 de setembre com una festa reivindicativa de l'Estat català em va demanar si sabia d'un bon llibre que la pogués orientar. Ara li diria: *Ànima de república*, d'Aleix Sarri, qui, necessitant explicar-se la història de per què som on som, l'ha escrit per a qui vulgui saber-la, no negar-la a profit dels interessos de l'estat espanyol.

Aquesta exposició mediàtica massiva té efectes que van més enllà del moment informatiu. Durant molt de temps, quan algú digui Gelida, molts hi associaran el descarrilament, el col·lapse ferroviari, els embussos quilomètrics i la imatge d'un país aturat. És una etiqueta injusta, però poderosa. Les viles petites no trien com esdevenir notícia, però sí que en pateixen les conseqüències.

Per als veïns, veure el nom del seu poble repetit constantment lligat a la paraula 'accident' no és indiferent. Genera una barreja de tristesa, impotència i ràbia. Perquè Gelida no és només el lloc on va passar un fet greu, el detonant de l'actual crisi de mobilitat, sinó una comunitat que el va viure, va ajudar i l'està patint. A hores d'ara es fa molt difícil tornar de Barcelona per carreteres plenes de revolts i sovint col·lapses.

El repte a partir d'ara és aconseguir que aquesta notorietat forçada no esdevingui l'únic relat. Que darrere del titular hi continuï havent un poble viu, amb memòria, amb futur, i amb veu pròpia. Perquè Gelida és molt més que un accident, encara que el món sembli haver-ho oblidat.